

saaledes de forøgede Udgifter til Lønninger til Tjenestemændene, ved Stigning i Materialepriserne for de Bygninger, Staten har under Opførelse, og saa fremdeles. Overalt, hvor Staten staaar som Betaler, er Priserne gaaet op, og det har været nødvendigt at følge med i denne Udvikling. Men jeg skal, som sagt, ikke komme ind paa Detailler angaaende disse Lønningsforhøjelser, Overskridelser og Overslagssummer, Tilskud til at sætte offentlige Arbejder i Gang, forøgede Udgifter ved Fængselsvæsenet og Fangernes Forplejning, ved Aandssvageanstalter og Børneforsorg, ved Laan til mindre Jordbrug og smaa Haandværksmestre og saa fremdeles.

Der er paa den anden Side ogsaa betydelige Indtægtsposter ifølge Love, der er vedtagne her, om Skatter og Afgifter, om Tillægsskat, Merindkomstskat, overordentlig Skat, Stempelafgifter og saa fremdeles. De store Udgifter opvejes dog ikke helt derved; vi ved af sørgelig Erfaring, at vi ogsaa har maattet skaffe forøgede Indtægter paa anden Maade, ved Forhøjelse af Portoafgiften, ved Forhøjelse af Jernbanetaksterne. Der er endvidere indgaaet Bidrag fra Københavns Kommune som dens Andel for det forløbne Aar til Omordningen af de københavnske Bane-gaardsforhold.

Der har været ført Samraad med de forskellige Ministre om enkelte Forhold. Nogle af disse Samraad er vel ikke helt tilendebragte, men de vil blive det mellem anden og tredie Behandling af Lovforslaget. Blandt disse Samraad kan nævnes et med Landbrugsministeren om Udnyttelse af Fosforitlejerne paa Bornholm, fremdeles et om Opførelse af Boliger for Tjenestemænd, f. Eks. ved Masnedssund Station. Det er alt sammen Ting, som Udvalgets Medlemmer er fuldstændig enige om, og jeg finder derfor ingen Anledning til som Ordfører at trække denne Behandling ud ved en nærmere Redegørelse derfor.

Jeg har hermed den Glæde paa Udvalgets Vegne at anbefale samtlige 959 Ændringsforslag til det høje Tings Velvillie.

K. M. Klausen: Der har været afholdt et Par Samraad mellem Finansudvalget og vedkommende Minister, og angaaende disse to Spørgsmaal vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger. Det første findes under Nr. 637 og vedrører de aandssvage Børn. Det er højst sørgelige Forhold, hvorunder aandssvage Børn lever

i vort Land, idet det viser sig, at det er meget vanskeligt at faa dem anbragt paa Aandssvageanstalter. Vi fik ved Finanslovens tredie Behandling en Opgørelse over, hvorledes det stiller sig med Pladsforholdene, og deraf fremgik, at der f. Eks. var 58 skolesøgende Børn, som ventede paa at blive optaget paa de Kellerske Anstalter. I det hele taget viste det sig, at der for Børneanstaltens Vedkommende, dels de Kellerske, dels de sjællandske og Anstalten i Vodskov, var ikke mindre end 294 Børn fra 14 Aars Alderen og nedefter, der forgæves ventede paa at blive anbragt paa disse Anstalter, deriblandt adskillige, der havde ventet i lange Tider. Vi fik tillige den Gang en Skrivelse fra Professor Keller ved Anstalten i Brejning, og i denne Skrivelse oplyste han følgende — jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse læse nogle faa Linier op: „Ventelistens Tal vilde sikkert have været endnu større, dersom der ikke hos den store Offentlighed, specielt hos Lægerne, efterhaanden havde udviklet sig den ikke uberegtigede Opfattelse, at det paa Grund af Pladsmangel ofte var saa godt som ørkesløst at søge den aandssvage indlagt.“ Her faar vi altsaa at vide, at det blandt Lægerne og ogsaa i den almindelige Befolkning er blevet den almindelige Opfattelse, at det ikke nytter at søge at faa et aandssvagt Barn anbragt paa en Anstalt, det er ørkesløst. Det viser jo ogsaa de lange Ventelister og de mange Aar, vedkommende maa staa paa Ventelisten, indtil endelig deres Tur kommer til Anbringelse. Endvidere oplyser Professor Keller, at mange af de Børn, der nu bliver anbragt, burde have været anbragte tidligere. Ikke saa faa af de aandssvage Børn kan meget godt modtage nogen Undervisning, men det gaar saaledes, at de Børn, som er modtagelige for Undervisning, kommer for sent paa Anstalterne, ogsaa paa Grund af Pladsmangelen. Og saa siger Professor Keller, at ude i Befolkningen har man faaet den Opfattelse, at de, der fordeler Pladserne, gør det paa en uretfærdig Maade. De siger nemlig, at det er ikke muligt at gaa frem efter Ventelisten, saaledes at de, der har ventet længst, har Adgang til at komme først ind; nej, det er saaledes, at de, som meget stærkt anbefales, om hvem det altsaa godtgøres, at det er aldeles paatrængende nødvendigt, at de anbringes, bliver anbragt, og saa faar de andre, selv om de har staaet paa Ventelisten i Aarevis, Lov til at vente saa meget længere. Derved bliver den Opfattelse udbredt i